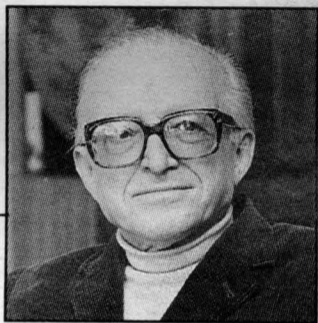

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Si som menys
¿riurem més?

Per acabar l'any 1992, l'INE (Institut Nacional d'Estadística) va fer públic que a l'Estat espanyol el cens de població disminuirà, en el termini de 49 anys, en onze milions de persones, i que el 2040 comptarà amb 27 milions d'habitants. Actualment en té 38.872.279.

És una bona notícia? És dolenta? N'hi ha per matar-hi hores de reflexió, perquè les conclusions que se'n poden extreure són francament contradictòries. Vist i viscut des de les grans ciutats, fa tot l'efecte que el futur —si les previsions són encertades— permetrà que els nostres descendents tinguin més espai per moure's, i no dic per córrer més perquè ja ens fem prou mal amb les velocitats actuals.

Considerat des d'un angle d'estricta moralitat religiosa, qualsevol intent de posar traves a la reproducció natural és reprobable, de manera que cadascú s'ho prendrà d'acord amb les seves conviccions, que ja és el que sol passar.

Però hi ha un fet que es pot sospesar en ferm: l'estadística és una ciència que es presta al somriure. Per exemple, l'INE especifica que la mitjana de fills per dona que es registra a l'Estat espanyol és de les més baixes d'Europa: una mitjana, el 1991, d'1,25 fills per senyora. A Suècia, és de 2,15 per cap femení, d'1,9 al Regne Unit i d'1,8 a França. Com s'ha d'entendre, això? ¿És que cada dona té un fill sencer i fraccions d'un altre que, només de pensar-hi, ja posa la pell de gallina? ¿O bé és que les fèrtils s'encarreguen de fragments dels fills negats a les estèrils? En estadística, el terme *mitjana* és naturalment explícit, però l'expressió numèrica convida a llogar-hi cadires.

Pere Calders

En parlar dels problemes demogràfics, se'm fa inevitable esmentar el llibre d'Henri Kubrick, *La grande peur de l'an 2000*, publicat per Editions Albin Michel, 1974. L'autor, en un dels capítols, va escriure:

“Així, doncs, la Humanitat, després d'haver esperat 10.000 anys (qui sap si fins i tot 50.000) per assolir el seu primer

miler de milions, només n'hi han calgut 80 per aconseguir el segon i, després, tan sols 30 per arribar al tercer. Si la progressió continua a aquest ritme, serem 4.000 milions el 1976 i l'any 2000 s'hauran superat de molt els 7.000 milions d'habitants. Quan això s'esdevingui, la producció, com a mínim, s'haurà d'haver doblat. Però si es pensa en la massa de desheretats dels països del Tercer Món que també desitgen participar de les delícies del consum i amuntegar en les seves barraques, cabanes, iglús i isbes, totes les andròmines que avui resulten indispensables a l'home modern, aquesta producció es triplicarà o quadruplicarà. El consum, també triplicat o quadruplicat, provocarà un augment de les deixalles i un monstruós increment de la contaminació. Això podria ser l'apoteosi de l'Apocalipsi. Quan totes les reserves d'energia i d'aliments hagin estat absorbides per la sobrepoblació, el consum excessiu cedirà bruscament i el lloc que deixarà vacant l'ocuparà una fam universal... Per començar, els bípedes raonables haurien de renunciar a embotir-se en un Globus que no és inflable.”

Fa setze anys que Henri Kubrick donava aquest consell als seus lectors, però no sembla pas que hagi tingut gaire audiència.

FRANCESC VILADOT